

Sygn. akt I C 1252/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant : Sekr. sąd. Aneta Fortuniak

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **S. D.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od S. D. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.717 zł (jeden tysiąc siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. nakazuje pobrać od S. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.502,20 zł (jeden tysiąc pięćset dwa złote 20/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1252/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2015 roku S. D. wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.214,46 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2012 roku tytułem poniesionych przez nią kosztów naprawy samochodu marki R. (...) nr rej (...) 90, powstałych na skutek wypadku komunikacyjnego oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 13 sierpnia 2012 roku na stojące w korku samochody marki S., R. (...) i T. (...) najechał samochód marki V. (...) o nr rej. (...), który nie dostosował prędkości do sytuacji zaistniałej na drodze i uderzył w tył samochodu marki T. (...). W wyniku tego zdarzenia T. (...) siłą napędu nadanego jej przez kolizję uderzyła w tył samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej (...), którym kierowała powódka. Powódka podniosła, że samochód sprawcy wypadku był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. [pozew – k. 2 - 6].

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu [postanowienie – k. 22].

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) S.A. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność za zaistnienie wypadku drogowego jaki miał miejsce w dniu 13 sierpnia 2012 roku, a tym samym odmówił powódce wypłaty odszkodowania. Pozwany podniósł, że w zdarzeniu uczestniczył cztery samochody osobowe: S. (...), R. (...), T. (...) oraz V. (...). W toku postępowania likwidacyjnego na podstawie opinii technicznej ustalono, że w tył pojazdu R. (...) uderzył samochód marki T. (...) wykonując manewr hamowania awaryjnego. Następnie R. (...) przemieścił się do przodu uderzając w tył poprzedzającego go pojazdu marki S. (...). Z kolej kierujący pojazdem V. (...) uderzył w tył pojazdu T. (...), co doprowadziło do ponownego uderzenia T. (...) w R. (...). Tym samym nie ma żadnych

podstaw do przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie drogowe w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki V. (...) [odpowiedź na pozew – k. 36-38].

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 15 czerwca 2016 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie, z tym, że pełnomocnik powódki sprecyzowała, że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty dochodzonej kwoty powódka domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie [protokół – k. 189-190].

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2012 roku około godziny 16:32 P. D. kierujący pojazdem marki R. (...) nr rej (...) jadąc ulicą (...) w Ł. od ulicy (...) w kierunku ulicy (...), w pobliżu posesji numer (...) gwałtownie hamował za pojazdem marki S. (...) nr rej (...) kierowanym przez W. P.. Po chwili P. D. poczuł uderzenie w tył kierowanego przez siebie samochodu. Po wyjściu z pojazdu P. D. stwierdził, że w jego samochód uderzył pojazd marki T. (...) nr rej (...) kierowany przez M. B., w który to pojazd uderzył z kolei samochód marki V. (...) nr rej (...) kierowany przez P. O.. Na miejsce zdarzenia została wezwana policja i pogotowie. Kierujący pojazdami w chwili zdarzenia byli trzeźwi. W chwili zdarzenia nawierzchnia jezdni była sucha. W rejonie miejsca wypadku nie występowały zjawiska atmosferyczne ograniczające przejrzystość powietrza [notatka urzędowa - k. 1 - 2 załączonych akt XVII W 4809/12, notatka urzędowa - k. 3-3v załączonych akt XVII W 4809/12, szkic - k. 4 załączonych akt XVII W 4809/12, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 5-6v załączonych akt XVII W 4809/12, protokoły z przebiegu badania trzeźwości - k. 7-10 załączonych akt XVII W 4809/12, protokół oględzin pojazdów – k. 11-18 załączonych akt XVII W 4809/12, dokumentacja na płycie CD – k. 19 załączonych akt XVII W 4809/12, zeznania P. D. k. 64-65v., zeznania P. O. – k. 65v.- 66, opinia biegłego – k. 82-138].

Na skutek zdarzenia w pojeździe marki R. (...) został wgnieciony i porysowany przedni zderzak, przednia i tylna tablica rejestracyjna zostały uszkodzone wraz z ramkami, została wgnieciona i porysowana pokrywa bagażnika i tylny zderzak. Został uszkodzony tłumik [notatka urzędowa - k. 1v akta szkody].

Wysokość szkody wyniosła 5.214,46 zł [okoliczność bezsporna, nadto kalkulacja szkody – k. 9-12].

Prawomocnym wyrokiem nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Wydział XVII Karny P. O. został ukarany grzywny w wysokości 300 złotych za popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 Kodeksu Wykroczeń [wyrok nakazowy - k. 59 akt szkody, zeznania P. O. – k. 65v.]

Powódka w dniu 22 sierpnia 2012 roku zgłosiła szkodę komunikacyjną do Towarzystwa (...) z siedzibą w W., która w dacie zdarzenia świadczyła sprawcy P. O. zdarzenia ochronę ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego [bezsporne, zgłoszenie szkody – k. 19-20, pismo ubezpieczyciela – k. 18].

Decyzją z dnia 29 października 2012 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówiła powódce wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe [bezsporne, nadto potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego kserokopia decyzji (...) – k. 17-17v.].

Powódka wystosowała w dniu 10 lutego 2014 roku do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty odszkodowania w wysokości 5.214,46 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu marki R. (...) nr rej (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczoną od dnia 29 października 2012 roku [przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 14-15].

Pismem z dnia 3 marca 2014 roku ubezpieczyciel ostatecznie odmówił wypłaty odszkodowania [pismo ubezpieczyciela – k. 13-13v.].

Największą prędkość kolizyjną posiadał pojazd marki T. (...), o czym świadczy zakres uszkodzeń poszczególnych pojazdów uczestniczących w kolizji. Przy swobodnym ruchu pojazdu T. z awaryjnym hamowaniem, kierujący samochodem V. miałby możliwość zatrzymania pojazdu za samochodem T.. Gwałtowne hamowanie pojazdu marki T. i uderzenie w tył samochodu R., a tym samym skrócenie drogi zatrzymania tego pojazdu uniemożliwiło uniknięcie uderzenia przez jadący za nim samochód marki V. nawet przy zachowaniu bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu niezależnie od prędkości, z jaką V. poruszało się bezpośrednio przed zderzeniem. Należy kategorycznie

wykluczyć, aby pierwotnie doszło do zderzenia V. (...) z T. (...), a dopiero później do zderzenia T. (...) z R. (...). Na intensywne hamowanie pojazdu marki T. (...) wskazuje znalezienie się przedniej części samochodu T. (brak zderzaka przedniego) pod tylną częścią samochodu R.. Wersji przebiegu zdarzenia, w którym to najpierw dochodzi do zderzenia samochodu marki V. z samochodem marki T. nie potwierdza rozmieszczenie pojazdów po zaistnieniu kolizji. Gdyby wszystkie pojazdy poprzedzające samochód marki V. uległy zatrzymaniu, a zderzenie zostałoby spowodowane przez samochód marki V. to energia kinetyczna zderzenia musiałaby być na tyle duża, że spowodowałaby przemieszczenie wszystkich pojazdów do przodu, co w konsekwencji prowadziłoby do największej deformacji przodu samochodu marki V.. W przedmiotowej sprawie jednak największej deformacji uległa przednia część pojazdu marki T., co potwierdza że ten pojazd miał największą prędkość kolizyjną. Błąd w taktyce i technice jazdy popełnił zatem kierowca samochodu T., poprzez nieutrzymywanie bezpiecznego odstępu wzdłużnego od poprzedzającego pojazdu R.. Zachowanie kierującego pojazdem T. stanowiło bezpośrednią przyczynę zaistnienia kolizji. Pomiędzy pojazdami uczestniczącymi w kolizji mogły występować wtórne zderzenia, których energia kinetyczna była znacznie niższa od pierwotnych, a tym samym zakres uszkodzeń dotyczyłby tych samych elementów pojazdów, w tym R. [opinia biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych mechaniki pojazdowej techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych R. B. - k. 80-138, płyta CD załącznik do opinii – k. 139, opinia uzupełniająca – k. 153-160, ustna opinia uzupełniająca – k. 189-190].

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu. Wartość szkody była pomiędzy stronami bezsporna.

Ustalenia dotyczące przebiegu zdarzenia i zawinienia jednego z kierujących Sąd poczynił na podstawie opinii sporządzonej przez biegłego w dziedzinie techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych, który dysponując wiedzą specjalistyczną dokonał prawidłowej rekonstrukcji przebiegu kolizji jaka miała miejsce w dniu 13 sierpnia 2012 roku. Opinia pisemna oraz opinie uzupełniające są pełne, konsekwentne i jasne. Biegły rozważył wszelkie możliwe warianty i w oparciu o istniejący materiał dowodowy z miejsca zdarzenia poczynił obliczenia i uzasadnił wywiedzione z nich wnioski. Wbrew zarzutom pełnomocnika powódki to opinia ma decydujące znaczenia dla ustaleń faktycznych jako oparta na źródłach obiektywnych w postaci dokumentacji zdjęciowej z miejsca zdarzenia i szkicu sytuacyjnego oraz utrwalonych w dokumentacji uszkodzeniach pokolizyjnych pojazdów. Zeznania świadków zdarzenia zawsze są w pewnym stopniu obarczone subiektywnym postrzeganiem rzeczywistości, a szczególnie w sytuacji gdy świadkowie są uczestnikami opisywanego zdarzenia. Oczywistym jest, że kierujący pojazdem skupia uwagę na przebiegu ruchu pojazdów przed nim, a nie z tyłu, co uzasadnia brak faktycznej wiedzy P. D. co do kolejności zderzeń pojazdów znajdujących się za nim. W świetle obiektywnych dowodów wskazanych wyżej zeznanie świadka M. B. złożone w postępowaniu wykroczeniowym nie może zostać znane za podstawę ustaleń faktycznych. Biegły analizując możliwe warianty przebiegu zdarzenia wziął pod uwagę również te zeznania i kategorycznie wykluczył podawaną przez M. B. kolejność zderzeń. Świadek wykorzystał fakt, że nie był ostatnim kierującym uczestniczącym w kolizji i powszechne przekonanie, że winny jest zawsze kierowca z tyłu dla uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie, co czyni jego zeznania niewiarygodnymi. Niezależnie od powyższego wniosek powódki zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 16 maja 2016 roku o przesłuchanie świadka M. B. jako oczywiście spóźniony podlegał oddaleniu. Powódka już na etapie postępowania likwidacyjnego wiedziała, że kwestionowana jest wina kierującego V., a ubezpieczyciel przypisuje ją właśnie kierującemu T. (...) M. B.. Winna zatem zgłosić wniosek o przesłuchanie go w charakterze świadka już w pozwie, czego nie uczyniła. Nie uczyniła tego również po złożeniu odpowiedzi na pozew, w której strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, a zgłaszając spóźniony wniosek nawet nie usiłowała wykazać, że wcześniej nie było możliwe zawniósowanie dowodu z zeznań tego świadka.

Zdaniem Sądu, opinia przedstawiona przez biegłego sądowego stanowi pełnowartościowy dowód nie tylko dlatego, że została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, ale również dlatego, że jest jasna, logiczna, wewnątrznie niesprzeczna, a wnioski zostały przez biegłego dobrze uzasadnione, co czyni opinię w pełni przydatnym środkiem dowodowym do rozstrzygnięcia sprawy. Opinia przedstawiona przez biegłego nie budzi też żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy

wiedzy powszechnej. Biegły w treści opinii odniósł się do wszelkich zarzutów strony powodowej, która nie zdołała w żaden sposób podważyć jej wniosków. W tym stanie rzeczy opinia przedłożona przez biegłego stanowiła jeden z podstawowych dowodów, na których Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła odszkodowania od ubezpieczyciela posiadacza pojazdu marki V. (...) nr rej (...), który jej zdaniem był sprawcą kolizji z dnia 13 sierpnia 2012 roku.

Zgodnie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przy ubezpieczeniu komunikacyjnym zakres ten konkretyzuje art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie natomiast z art. 35 powołanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która, kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Przy czym przepisy te nie regulują zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela w sposób samodzielny, a odwołują się do odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego na podstawie przepisów prawa cywilnego, co wprost wynika z treści art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy. przy czym zasady odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych określa art. 436 § 2 k.c., który stanowi, że w razie zderzenia odpowiedzialność posiadaczy następuje w oparciu o zasadę winy.

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Nie wiąże natomiast wyrok skazujący za wykroczenie. Tym samym niezależnie od tego, że kierujący pojazdem marki V. (...) P. O. został w postępowaniu wykroczeniowym uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń, polegającego na spowodowaniu kolizji drogowej, okoliczność ta nie może samodzielnie przesądzać o odpowiedzialności pozwanego. Sąd w sprawie cywilnej nie był związany ustaleniami poczynionymi w postępowaniu wykroczeniowym, w szczególności co do winy obwinionego i mógł poczynić własne ustalenia w tym zakresie. Zauważyć przy tym należy, że obwiniony P. O. przyznał się do winy i postanowił dobrowolnie poddać karze pomimo, że nie widział jak wyglądała kolejność zderzeń pojazdów przede nim, a jak sam stwierdził podana w zarzucie wersja była prawdopodobna.

W toku niniejszego procesu strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 13 sierpnia 2012 roku, wskazując, iż z zebranego w toku postępowania likwidacyjnego materiału nie wynika, aby istniały podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za spowodowanie przedmiotowej szkody kierującego pojazdem marki V. (...), który miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Ocenie Sądu podlegała więc w pierwszej kolejności kwestia kto ponosi odpowiedzialność za spowodowanie przedmiotowej kolizji.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim opinii biegłego sądowego R. B., Sąd uznał, iż wyłącznym sprawcą kolizji drogowej z dnia 13 sierpnia 2012 roku był kierujący pojazdem marki T. (...) M. B.. W ustalonym stanie faktycznym sprawy nie jest możliwe postawienie kierowcy V. zarzutu, iż spóźnił się z rozpoczęciem manewrów obronnych. Kierowca V. nawet przy zachowaniu bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go samochodu marki T. uderzyłby w poprzedzający go pojazd. W konsekwencji należy przyjąć za biegłym, że błąd w technice i taktyce jazdy popełnił kierowca pojazdu marki T., nie zachowując bezpiecznego odstępu wzdłużnego od poprzedzającego go pojazdu marki R., co stanowiło bezpośrednią przyczynę wystąpienia kolizji.

Powódka jako pozwanego oznaczyła ubezpieczyciela posiadacza pojazdu V., którego kierowca nie był sprawcą kolizji, nie można mu przypisać winy za uszkodzenie samochodu powódki, a tym samym posiadacz V. nie odpowiada w świetle art. 436 § 2 k.c. za szkodę S. D.. Powództwo podlegało zatem oddaleniu, na podstawie art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych z uwagi na brak legitymacji procesowej po stronie pozwanej.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył powódkę kosztami procesu poniesionymi przez wygrywającą w całości stronę pozwaną w kwocie 1.717 złotych, na którą składała się kwota 1.200 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 500 złotych zaliczki na opinię biegłego oraz 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wynagrodzenie pełnomocnika A. Sąd ustalił według stawki minimalnej stosownie do przepisu § 6 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349), które obowiązywało w dacie wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie. Powołane rozporządzenie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (wejście w życie 1 stycznia 2016 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 roku), zgodnie z którym, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. 2014 poz. 1025 z późn. zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.502,20 złotych tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego, które zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa.